

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 888. Usque Ad Annum 1000

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117921

§. 38. S. Majolus Abbas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66313)

tuam, & descende ad locum inter fratres, Sæculum X.
A.C. 975.
in quo antea stabas. Illico obediit Majolus, & surgens rediit ad locum pristinum, quem olim privatus tenuerat. Tunc vero Aimardus in Abbatiali Cathedra sedens Cellerarium evocat, eique, cum se in terram prostravisset, acerbe objurgato pœnitentiam, ut videbatur, injungit. Mox relictam Sedem Majolum denuo occupare jubet, qui iterum morem gessit. Ex hoc factò Aimardi, qui vir simplex habebatur, vigor, & Majoli humilis obedientia elucent. Aimardus anno nonagesimo sexagesimo quinto mortem oppetiisse creditur.

§. XXXVIII.

S. Majolus Abbas.

Majolus Aimardo defuncto solus Abbatia Cluniacensi annis prope triginta præfuit. Sacri libri unice ei in deliciis erant, quos iter faciens aut etiam equitans raro e manibus dimittebat. Philosophos tamen & Scriptores profanos non abiciebat, sed colligebat, quæ utilia videbantur. In cognitione Disciplina monasticæ Canonum & Legum Majolo nemo perspicacior fuit. Doctrinæ solidæ magnam eloquentiæ vim jungebat, unde de morum emendatione sæpe sermonem faciens, auditorum animos movebat & delectabat. Cum ipse semper
Virgi-

vit. per Syr.
lib. III. c. 3.

Sæculum X. Virginitatem servasset, Monachos suos
A. C. 975. ad custodiendam animi corporisque pu-
 ritatem fervida oratione hortabatur. De-
 linquentes magno zelo corripiebat, de-
 inde autem injunctam pœnam omni quo
 poterat modo relaxabat. Complures
 viri divites & potentes Majoli facundia
 capti, & vitam monasticam amplexi nu-
 merum Fratrum Cluniacensium non pa-
 rum auxerunt, quin tamen nationum di-
 versitas concordiam solveret. Majolus
 Abbas ubique solitudinis amator etiam
 cum de uno loco ad alium proficiscere-
 tur, contrito corde preces ad Deum fun-
 debat, & non raro humus, quam oran-
 do presserat, lacrymis madere conspe-
 cta est.

Dono miraculorum quoque claruit
 S. Abbas. Quadam die orationis causa
 ad Ecclesiam S. Virginis Mariæ in Velau-
 nis proficiscenti, inter alios pauperes sti-
 pem rogantes, obvium se intulit cœcus,
 dicens, a S. Petro sibi fuisse revelatum,
 oculorum usum se recepturum, si illam
 aquam, qua Vir Sanctus manus abluif-
 set, oculis admovisset. Rejecit suppli-
 cem Abbas satis objurgatum, & quia
 eum non latebat, quod cœcus ille aquam
 abluitionis a familiaribus suis sibi dari ro-
 gasset, ne darent, addita comminatione
 pœnæ prohibuit. Cœcus ille, sæpius
 postea repulsus, necdum tamen spem ab-
 jecit;

jecit; sed Abbatem in via præstolatus, apprehenso equi freno, juravit, se S. Virum neutiquam dimissurum, nisi voti compos fieret. Atque ne ullus excusationi locus esset, aquam in vasculo e collo suspenso portabat. S. Abbas commiseratione motus ex equo descendit, aquam juxta Ecclesiæ consuetudinem benedicit, Signum Crucis super cœci oculos format, & deinde flexis genibus cum omnibus præsentibus Sanctam Virginem inter obortas lacrymas invocat. Et ecce, priusquam se in pedes vir Sanctus erexisset, visum recepit cœcus. Syrus, qui S. Majoli vitam scripsit, se hoc miraculum a testibus facto præsentibus accepisse affirmat. In quodam prædio Abbatia Cluniacensis cum vir agrestis aquam, qua Abbas manus laverat, clam sibi datam obtinuisset, ea oculos filii cœci abluit, qui illico lucem aspexit. Quare comperta S. Majolus aquam, qua lavabatur, exinde se spectante in terram effundi jubebat. At nihilominus non nunquam furtive servata agrotos sanitati restituebat. Plura alia de S. Majolo narrantur miracula.

Rem domesticam Cluniacensem plurimum auxit, ejusdemque Monasterii Disciplinam in plura alia, quæ sibi in Francia aliisque provinciis reformanda commissa fuerant, invexit. Otto Magnus Imperator.

Sæculum X.
A. C. 975.

Cœcus san-
tus.

Elog. Maj
Sac. 5. Ben
n. 21. &c.
p. 769.

Hist. Eccles. Tom. XIII, K k pera-

Sæculum X.
A.C. 975.

vit. per Syr.
l. 2. c. 20.
Sup. l. LV.
§. 38.

perator, cum S. Viri fama usque ad eum
pervenisset, magno ipsum videndi desi-
derio tenebatur. Tot enim Reipublicæ
curis obrutus, nihilominus ad Monaste-
riorum emolumentum mentem sæpe
convertebat, & tenero affectu angeba-
tur, quod Monachos Sæcularium mori-
bus vivere cernebat. Heldricus vero,
qui, ut superius memoravimus, quon-
dam in Italia vir spectatissimus, relictis
omnibus, Cluniaci cucullo se abdidit
erat, Ottoni indicaverat, quam sanctæ
vitæ vir Majolus esset. Eum itaque Im-
perator ad se vocatum omnium Mona-
steriorum in Italia & Germania sibi subje-
ctorum Regimine onerare cogitabat.
Imperatrix S. Viro ancillæ more mini-
strare cupiebat, Proceres omnes Majo-
lum venerabantur & amabant, quo cha-
riorem Imperatori noverant neminem.
Cuncti, quibus in Regia negotium erat,
ejusdem favorem & præsidium quære-
bant. Sub illud tempus S. Majolus, nem-
pe anno circiter nongentesimo sexagesi-
mo sexto, Cænobium Classense prope Ra-
vennam S. Apollinari Sacrum reforma-
vit, eique Abbatem præfecit. Rogatus
ab Imperatrice Monasterium S. Salvato-
ris prope Ticinum a Cælo aureo dictum,
a Rege Luitprando conditum, & ob S.
Augustini Reliquias celeberrimum, re-
stauravit.

Sup. l. XLI.
§. 40.

§. XXXIX.